

Milí turisté!

23. 5. 2015

Tento týden jsme byli na dvoudenním výletě. První den jsme jeli vlakem do Dvora Králové a druhý den byla v plánu pěší túra do Kuksu.

Hned jak jsme nastoupili do vlaku, začalo to být dobrodružné. Na trati, která normálně vede přímo do Dvora Králové, byly dvě výluky, takže jsme dvakrát přestupovali na autobus. Když jsme konečně dorazili na autobusové nádraží ve Dvoře Králové, následoval pětikilometrový pochod, který končil v nějaké recepci.

Teprve zde nám bylo prozrazeno, kde budeme bydlet. Až do této chvíle to bylo přísně střeženým tajemstvím. Vskutku jsme něco tak úžasného nečekali! Bydleli jsme totiž přímo uvnitř safari v Safarikempu. Není však kemp jako kemp. Měli jsme domečky, kde každé apartmá bylo označeno některým zde žijícím zvířetem.

Nemuseli jsme si pamatovat žádné číslo, ale zvíře. A co teprve ty pokoje! Přehozy s motivem zeber, svítící obraz se zvířaty, která jsme viděli z oken, africká maska jako lampička...

Pár metrů od nás byla ohrada, ve které byly zebry, vedle nich dva žirafáci, kteří k nim chodili okusovat stromy a volně tam chodili i pakoně a antilopy.

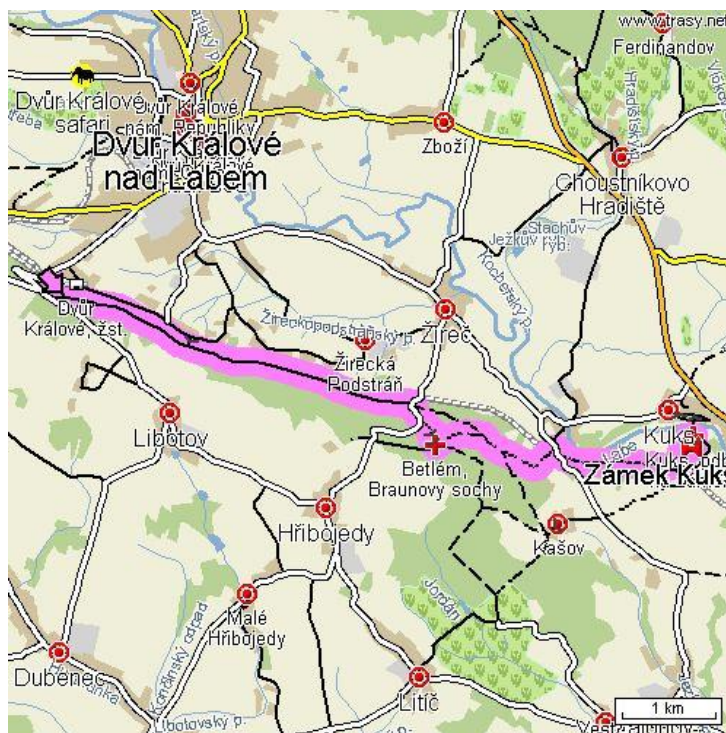

Jediné, co nám nevyšlo, bylo počasí. Jen jsme se ubytovali tak začalo lejt a to tak, že bych mohla citovat pana Kemra z filmu Na samotě u lesa „chčije a chčije“. No a už nepřestalo, až někdy v noci. Zahradu jsme si prohlíželi v pláštěnkách a s deštníky. Kus cesty jsme projeli Safaribusem. Za první den jsme ušli asi 10 km, jak jsme to odhadli s Mirkem.

Díky přímotopům jsme se ohřáli, usušili a večer jsme vyrazili do restaurace U lemura.

Druhý den ráno už nepršelo. Nejdříve jsme se šli podívat, co dělají naši nejbližší sousedé, tedy ti zvířecí. Potom již sbalení na cestu jsme šli na snídani, po které jsme se vydali na túru do Kuksu. Svatý Petr se nad námi smiloval a počasí bylo ideální, vzduch po dešti svěží. Šli jsme po červené, ale ne od železniční stanice, jak je to zakresleno na mapě a jak jsme měli původně jít, ale už z autobusového nádraží, takže nám přibyly kilometry.

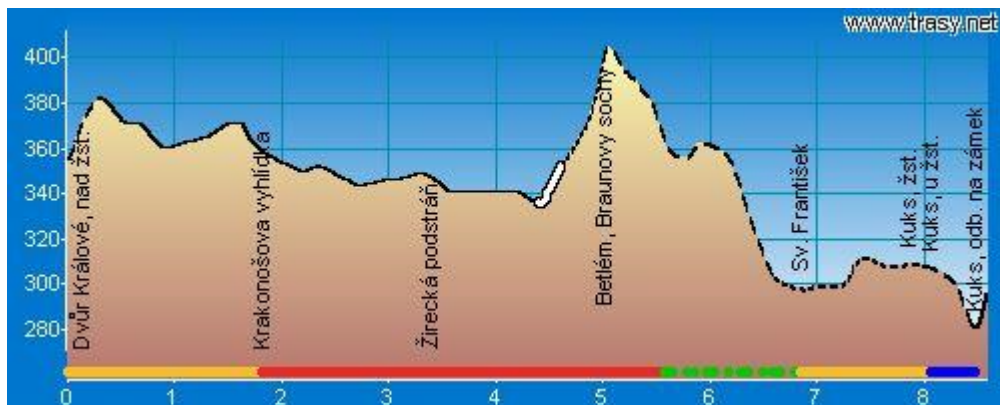
Našla jsem i výškový profil naší cesty.

Převýšení: 124 m

Celkem do kopce: 3,2 km

Celkem z kopce: 4,34 km

Vzdálenost: 9 km

Naším cílem byl sice barokní komplex Kuks ze 17. století, ale část cesty vedla po naučné stezce Kuks – Betlém. Když jsme na ni dorazili, uviděli jsme to nejlepší z českého baroka, co kdy Matyáš Braun vytvořil. V lese pod širým nebem na přání hraběte Šporka, kterému les patřil. Náležitě jsme si to užili, únava neúnava, běhali jsme mezi naučnými tabulemi a sochami, aby nám neunikl žádný detail. Nejúžasnější sochou byla socha Juana Garina. Tato socha byla předmětem hraničního sporu hraběte Šporka s jezuity. Stála totiž na jejich pozemku. Podle legendy Garinus znásilnil a zavraždil dceru barcelonského hraběte. Za trest se měl plazit po zemi jako zvíře, než mu bude odpuštěno. Matyáš Braun zachytil okamžik, kdy poustevníka vyslídili psi otce zabitě dívky. Garinus je anatomicky asi nejlépe zpracovaná socha v naší zemi. Nad sochou je erb Šporků a v jeskyni sedátko s otiskem hraběcí ruky.

Pohled z jeskyně: socha, sedátko a otisk ruky

Kdo z účastníků nepřiložil ruku na otisk té hraběcí? Já jsem tedy hraběti ruku podala.

Byla tam spousta soch, bohužel byly značně poškozené. Zlatým hřebem byl pak samotný Betlém. Monumentální reliéf dal tomuto místu jméno. Matyáš Braun zobrazil uprostřed Narození Páně s postavami Marie, Josefa a malého Ježíška. Zleva k nim přicházejí Tři králové s bohatým průvodem a před Svatou rodinou klečí pastýři. Vchod do jeskyně kryla nebeská klenba s Andělem Gloria na vrcholu. Scénu doplňovaly další volně stojící postavy, velká kašna a další stavby. Z Braunova Betléma se dochovalo jen torzo. I tak patří k vrcholům evropského barokního umění. Barokní sochy bývaly barevné. V hlubokých záhybech Braunových soch se zbytky barev dochovaly dodnes.

Část Betléma a jeho dřevěný model

Sešup od Betléma do Kuksu byl docela náročný. Několik trámů místo schodů a jílovitá mokrá klouzačka. Asi kilometr jsme se modlili, abychom si něco nezlomili, ale všichni to zvládli. Tady byly hůlky k nezaplacení!

Do Kuksu jsme dorazili ve 12.45 hod a na třináctou jsme měli objednanou průvodkyni, takže žádný odpočinek, stihli jsme jen WC a zakoupení lístků. Jedinou úlevou bylo odložení baťohů u pokladny a už se šlo do kukského hospitalu, což je bývalý zaopatřovací ústav pro vojenské vysloužilce.

Na obrázku vidíte, jak ti vysloužilci bydleli a ještě měli přísný režim.

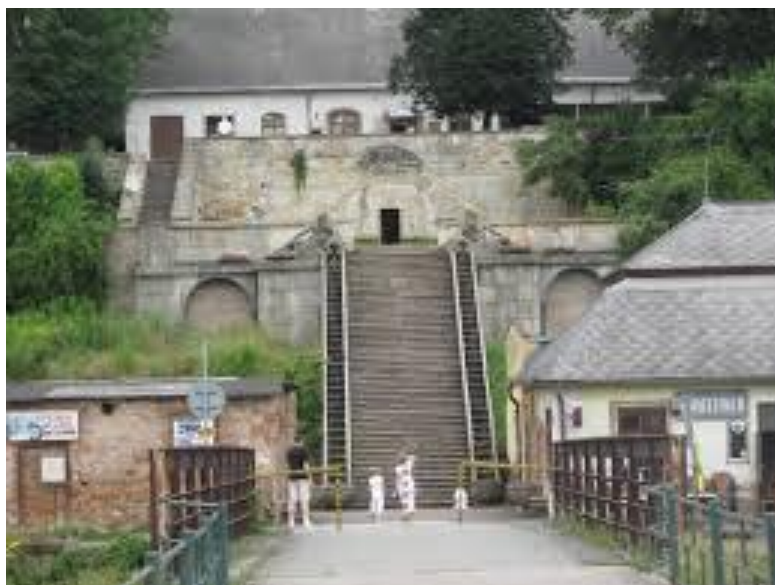

Nás ovšem nejvíc zajímalo lapidárium se sochami M. B. Brauna. Je v něm vlevo dvanáct ctností, vpravo pak dvanáct neřestí. U každé ze soch jsme se zastavili a průvodkyně nám vysvětlovala jejich symboly.

Nakonec jsme si ještě prohlédli nejstarší českou barokní lékárnu.

Pak už jsme směřovali do hospody, ale ta nebyla u špitálu. Museli jsme projít zámeckou alejí a vylézt po několikeryých schodech a pak ještě do kopce.

V hospodě jsme se najedli a zhodnotili uskutečněný výlet. Za ty dva dny, jsme nachodili přes dvacet kilometrů. Jsme dobrá turistická parta, že ano.

A teď je na místě, abych za tento výlet poděkovala jménem všech účastníků paní ředitelce Heleně Čelišové a jejím dvěma velice šikovným asistentkám Tereze Noskové a Karolíně Schwarzové. Připravily nám krásný výlet a vzaly si na bedra všechny starosti o nás. Díky nim jsme si my jen užívali. Milé dámy, moc vám děkujeme, máme vás rádi!!!

Kroniku napsala Dagmar Hyklová